

In de maatschappij horen we steeds vaker het bericht dat “het zo niet langer kan”, dat er fundamentele veranderingen moeten komen in ons maatschappelijk bestel.

Hoe moeten we verder leven met onze instituties, waarin we ons vertrouwen verloren hebben?

Gedurende de laatste tientallen jaren heeft onze samenleving twee tegengestelde ontwikkelingen ondergaan.

Enerzijds toenemende grootschaligheid en eenvormigheid als gevolg van automatisering, digitalisering, grensoverschrijdende fusies van bedrijven, concentratie van geld en dus macht.

Anderzijds een steeds veelkleuriger wordende bevolking die zich dankzij het internet steeds meer bewust is van de omgeving, van oorzaak en gevolg, alsook de tekortkomingen van onze overheid.

Dit alles heeft steeds meer onrust en verzet van de bevolking als gevolg.

Er zijn globale machtsconcentraties ontstaan die ons dagelijks leven steeds meer beïnvloeden. Machtsconcentraties waar wij niets aan kunnen doen en de politiek niets aan wil of kan doen.

Mensen in de politiek en het bedrijfsleven bespreken zaken achter gesloten deuren en wij ondervinden de gevolgen: parlementen worden regelmatig voor voldongen feiten gesteld, hen wordt informatie onthouden of hun stemgedrag wordt door partijdiscipline bepaald.

Dit kan zeer ingrijpend zijn zoals bij de Brexit. Dit is een politiek(!) probleem waar iedereen last van heeft, Engelsen en Nederlanders in ons geval.

De media vertellen ons wat wij wel dienen te denken en te vinden. Daarnaast worden wantrouwende burgers in de ‘complot’ hoek gezet.

In dit boek wordt een op realiteit berust ‘complot’ besproken: de Europese Raad en hun instrument, de Europese Centrale Bank.

Het boek beschrijft het ontstaan van de Europese Raad sedert de zestiger jaren als ‘Conferentie van Staatshoofden en Regeringsleiders’. Men regelde alles achter gesloten deuren en tot op heden zijn geen verslagen of notulen van de besprekingen gepubliceerd.

De Europese Raad heeft het Verdrag van Rome uit 1957 op een zijspoor gezet en heeft stapsgewijs de macht naar zich toegenomen met onder andere de Europese Akte in 1986 en het Verdrag van Maastricht in 1992.

Met dit verdrag is de Europese Centrale Bank (waarvan men zelf de statuten heeft vastgesteld) en de Euro ingevoerd. Een soort van monetaire machtsgreep, waar men op 22 maart 1971 al mee begonnen was.

Men drukt op de knop en er is geld. De ECB is een politiek product en wordt als zodanig aangestuurd. Met de geldknop kan men de samenleving inrichten zoals men wenst.

Nu zet deze Raad, regerend met een Hemels Mandaat in de beste Chinese tradities, landen onder druk die niet willen wat de Raad wil.

Dankzij de Brexit, een politiek probleem, zitten de burgers van Engeland en Nederland in grote onzekerheid. Maggie Thatcher zag de bui toen al hangen: "No, no, no!" (*House of Commons*, 30 oktober 1990).

5G bijvoorbeeld is een onderdeel van een Europees project genaamd 'Horizon 2020' en dit is begonnen op 11 december 2013. Een week later is men met private partijen onder de naam '5GPPP' in zee gegaan en inmiddels zijn er bijna vijfhonderd partijen op IT gebied bij betrokken.

Op 28 september 2015 hebben de EU en China te Peking een 'milestone agreement' getekend inzake de samenwerking op het gebied van o.a. 5G. Alles is verstrengeld en er is geen weg terug. Onze lokale politici en de burgers hebben sindsdien over zaken als 5G niets in te brengen.

Een ander voorbeeld zijn de internationale farmaceutische bedrijven met zeer grote belangen in China: AstraZeneca bijvoorbeeld heeft daar achtduizend mensen werken, leest u de jaarverslagen op het internet maar na. En AstraZeneca is niet de enige.

De 'ruzie' met China is een politieke vertoning, zoals de Europese Raad dat ook is.

Met het Verdrag van Maastricht in 1992 is de deur wagenwijd open gezet voor de belangen van de 'Vrije markt': Artikel 129 maakte innige samenwerking en belangenverstrengeling mogelijk tussen de overheden, de globale I.T. bedrijven en de globale farmaceutische bedrijven.

Dit alles is mede aangestuurd door de 'Wereldgezondheidsorganisatie'. De gang van zaken is in dit boek beschreven met verwijzingen naar de officiële beleidsstukken waar het allemaal in staat.

En onze overheid is middels onder andere het 'Rijksvaccinatieprogramma' steeds meer op de stoel van de arts gaan zitten, actief gesteund door de media met dagelijks zwevende virusbollen en prikkende naalden op het scherm vergezeld van theorieën met welhaast religieuze dimensies.

Het is bizar te noemen, dat onze bevolking, dag in dag uit geconfronteerd met de onbetrouwbaarheid en het onvermogen van de overheden, plotseling een schijnbaar onbegrensd vertrouwen in dezelfde overheden heeft als het vaccinaties betreft. Is dit vertrouwen gebaseerd op overtuiging of op angst?

De overheid hoeft ons niets te verplichten want wij gaan elkaar onder druk zetten zoals steeds meer merkbaar wordt.

Middels stukken is aantoonbaar dat de Europese Unie met de farmacie sedert vijf jaren actief campagne voert tegen desinformatie over (hun) vaccinaties.

Dit boek behandelt de beleidsstukken van de Europese Unie, de 'Wereldgezondheidsorganisatie' en de regering; het maakt inzichtelijk hoe we in de huidige situatie verzeild zijn geraakt.

Er is een alternatief: de mogelijkheid tot hervorming zodat we eindelijk de problemen kunnen gaan oplossen en de samenleving weer een gezonde dynamiek gaat krijgen. Er hoeft niemand failliet te gaan en de rooibouw waar de politiek geen greep op heeft kan gestopt worden.

De hervorming behelst het opnieuw opbouwen van de instituties van onderop, met het recht tot vereniging (artikel 8 in de Grondwet) en de hervorming van het geldsysteem als uitgangspunten. Zaken als pandemieën zullen dan beheersbaar blijken te zijn.

We zullen het zelf moeten gaan doen, want de overheden hebben aangetoond de noodzakelijke veranderingen niet te kunnen bewerkstelligen. De Brexit is vermijdbaar, onnodig en er zal een hoge prijs betaald worden door burgers die hier niets mee te maken hebben.

Wij worden 'geregeerd' door een zelfbenoemde Europese Raad en het internationale bedrijfsleven na gerommel met het Verdrag van Rome uit 1957. Onze grondrechten staan steeds verder onder druk en worden soms letterlijk verpatst.

Dat in Nederland en Europa steeds meer belangengroepen tegenover elkaar staan, onder meer wegens de migratieproblematiek, komt de leiders goed van pas. Meer gedoe vraagt meer controle. Ook cash is een controleprobleem, dus dat moet weg.

Het is de hoogste tijd dat deze ontwikkelingen een halt zal worden toegeroepen door ons. Van de politiek hoeven wij niets te verwachten!